

Zjevení Ježíše Krista – číslo devět

*Izajášovo závěrečné prorocké vyprávění: Zjevení Krista a prorocká úloha
144 000*

Jeff Pippenger
2023-11-01

Kniha Izajáš, a zvláště závěrečné prorocké poselství Izajášovo, obsažené v kapitolách čtyřicet až šedesát šest, je výkladem, který zdůrazňuje několik významných prorockých pravd přímo spojených se Zjevením Ježíše Krista, jež je nyní odpečetováno, jak se blížíme k závěru lidské doby milosti. Jednou z těchto pravd je zjevení Alfy a Omegy. Žádná jiná kniha Bible se ani zdaleka nepřibližuje Izajášovu svědectví o tom prvku Božího charakteru, který znázorňuje konec věci spolu s počátkem věci.

Kdo to vykonal a učinil, povoláváje pokolení od počátku? Já Hospodin, první, a s posledními; já jsem to. Izajáš 41,4.

Právě v Izajášovi Bůh vymezuje, co je tím, co dokazuje, že Bůh je Bůh.

Takto praví Hospodin, Král Izraele a jeho vykupitel, Hospodin zástupů: Já jsem první a já jsem poslední, a kromě mne není Boha. A kdo jako já může volat a oznamovat to a předložit mi to v řádu, since I appointed the ancient people? A věci, které přicházejí a které přijdou, ať jim oznámí. Nebojte se a neděste se: neoznámil jsem ti to již tehdy a nevyhlásil? Vy jste dokonce mými svědky. Je vedle mne nějaký Bůh? Ano, není žádné skály; neznám žádnou. Izajáš 44:6–8.

Izajášovo závěrečné prorocké poselství zdůrazňuje dokonalé a konečné naplnění příchodu Utěšitele, kterého Ježíš zaslíbil.

Slyšte mne, vy, kdo následujete spravedlnost, vy, kdo hledáte Hospodina: pohlédněte na skálu, z níž jste byli vytesáni, a na otvor jámy, z níž jste byli vykopáni. Pohlédněte na Abrahama, svého otce, a na Sárú, která vás porodila; neboť jsem ho povolal, když byl sám, a požehnal jsem mu a rozmnožil jsem ho. Neboť Hospodin potěší Sijón: potěší všechna jeho zpustošená místa; jeho poušť učiní jako Eden a jeho pustinu jako zahradu Hospodinovu; bude se v ní nalézat radost a veselí, vzdávání díky a hlas zpěvu. Izajáš 51,1–3.

Utěšitel přišel v červenci roku 2023. Další pravdou zdůrazněnou v Izajášově vyprávění je skrytá, trojstupňová historie sedmi hromů, která je strukturou „emeth“, hebrejského slova utvořeného z prvního, třináctého a posledního písmene hebrejské abecedy.

Hlas vřavy z města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, jenž odplácí svým nepřítelům. Izajáš 66,6.

Další důležitou pravdou představenou v Izajášovi je úloha islámu jako nástroje Božího vykonávacího soudu nejprve nad Spojenými státy a poté nad světem kvůli prosazení nedělního zachovávání.

S mírou, když vypouští svůj výhonek, budeš se s ním přít; v den východního větru zadržuje svůj prudký vítr. Izajáš 27,8.

Všechny tyto pravdy by mohly být zařazeny jako součásti poselství Půlnočního volání, které je v podobenství o deseti pannách znázorněním poselství Zjevení Ježíše Krista, jež dal Otec Ježíši, který je dal Gabrielovi, který je dal Janovi, jenž je sepsal a poslal církvím. Používali jsme poslední Izaiášovo vyprávění, abychom podpořili linii prorockých událostí počínající v jedenácté kapitole Zjevení, a nyní jsme dospěli ke dvanácté kapitole, kde nacházíme ženu oděnou sluncem, která je představena symbolikou, již Izaiáš tak pevně potvrzuje, totiž že Kristus znázorňuje konec nějaké věci počátkem nějaké věci.

I ukázalo se na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, a měsíc pod jejíma nohama, a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd. A jsouc těhotná, křičela v porodních bolestech a trápila se, aby porodila. I ukázalo se jiné znamení na nebi; a hle, veliký rudý drak, mající sedm hlav a deset rohů, a na svých hlavách sedm korun. A jeho ocas strhl třetinu nebeských hvězd a svrhl je na zem. A drak stanul před ženou, která měla porodit, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. I porodila syna, pacholíka, který má pást všechny národy železnou berlou; a její dítě bylo vytrženo k Bohu a k jeho trůnu. Zjevení 12,1–5.

Žena ze Zjevení dvanácté kapitoly je symbolem Božího vyvoleného lidu v průběhu dějin. Dvanáct kmenů starověkého doslovného Izraele představuje počátek Božího vyvoleného lidu smlouvy. Dvanáct kmenů je předobrazem závěru starověkého doslovného Izraele, kdy Kristus vyvolil dvanáct učedníků. Těchto dvanáct učedníků na konci starověkého doslovného Izraele byli také dvanácti apoštoly na počátku novodobého duchovního Izraele. Dva počáteční svědkové a jeden závěrečný svědek se spojují, aby ustanovili tři svědky, kteří označují sto čtyřicet čtyři tisíc jako závěr novodobého duchovního Izraele.

Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou také korouhví, kterou jejich bratři zavrhli. Jsou korouhví, která byla údolím mrtvých suchých kostí ležících na ulici velikého města Sodomy a Egypta, které byly zavražděny šelmou vystupující z bezedné propasti. Jsou korouhví, která je kameny koruny, jež žena nosí na své hlavě.

A Hospodin, jejich Bůh, je v onen den zachrání jako stádo svého lidu; neboť budou jako kameny koruny, vyvýšené jako prapor nad jeho zemí. Zachariáš 9,16.

Praporcem, jímž je sto čtyřicet čtyři tisíc, jsou kameny, stejně jako Kristus.

A všichni pili týž duchovní nápoj; neboť pili z toho duchovního Skály, která je provázela; a tou Skálou byl Kristus. 1 Korinským 10,4.

Kristus je předobrazem sto čtyřiceti čtyř tisíc a Petr souhlasí s Pavlem, že Kristus je „živý kámen“, který byl zavržen, a Petr rovněž ztotožnil Boží lid jako „živé kameny“.

Přistupující k němu, k živému kameni, lidmi sice zavrženému, ale Bohem vyvolenému a vzácnému, i vy sami jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. 1 Petr 2,4.5.

Sto čtyřicet čtyři tisíc nejsou pouze kameny v koruně té ženy, oni jsou tou korunou samou.

Kvůli Siónu neumlknu a kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho spravedlnost nevyjde jako jas a jeho spása jako hořící pochodeň. I uvidí národy tvou spravedlnost a všichni králové tvou slávu; a budeš nazvána novým jménem, které určí ústa Hospodinova. Budeš též korunou slávy v ruce Hospodinově a královským diadémem v dlani svého Boha. Izajáš 62,1–3.

Kristus předobrazuje sto čtyřicet čtyři tisíc. On je Skála a oni jsou „kameny“. Jsou „korunou slávy v ruce Hospodinově“ a Kristus je korunou slávy.

V onen den bude Hospodin zástupů korunou slávy a věncem krásy ostatku svého lidu a duchem soudu tomu, kdo sedí k soudu, i silou těm, kdo odvracejí bitvu u brány. Izajáš 28,5.6.

Když uvažujeme o čísle dvanáct v souvislosti se začátkem a koncem, žena představuje vyvolený smluvní lid od starověkého Izraele na hoře Sinaj až po dějiny sto čtyřiceti čtyř tisíc. Byli předobrazeni Kristem a jeho narození předobrazilo vzkříšení mrtvých suchých kostí z ulice, kde byli 18. července 2020 zavražděni. Dvoustupňový proces, který Ezechiél třicet sedm tak výstižně označuje a který přivádí tyto dva proroky k životu, je „poprvé zmíněn“ při stvoření Adama.

Adam byl stvořen ve dvou krocích. Nejprve byl utvořen, potom do něho Kristus vdechl dech života, právě tak jako dech od čtyř větrů v Ezechielovi přivedl suché kosti k životu. Adam byl stvořen jako plně dospělý muž, avšak jeho stvoření nebylo o nic méně jeho zrozením. Sto čtyřicet čtyři tisíc se rodí po třech a půl symbolických dnech ležení mrtvých na ulici, která prochází údolím smrti. Sto čtyřicet čtyři tisíc se rodí z ženy, která porodila „syna, jenž měl pást železnou berlou“. Jako symbol církve v průběhu dějin představuje žena ze Zjevení dvanáct tytéž symbolické významy jako „hora“ z Daniela dva.

„Zjevení je zapečetěná kniha, ale je také knihou otevřenou. Zaznamenává podivuhodné události, které se mají odehrát v posledních dnech dějin této země. Učení této knihy jsou určité, nikoli mystické a nesrozumitelné. Je v ní pojednána táž linie proroctví jako v Danielovi. Některá proroctví Bůh zopakoval, a tím ukázal, že jim má být přikládána důležitost. Pán neopakuje věci, které nejsou velkého významu.“ Manuscript Releases, svazek 9, 8.

Týž sled proroctví, který se nachází u Daniela, je převzat ve Zjevení. Danielův kámen, jenž je bez přičinění rukou vyťat z hory, je Petrovými „živými kameny“, kteří „jsou budováni v duchovní dům, svaté kněžstvo“, a Danielův kámen také představuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Hora je Boží církev v průběhu dějin.

A za dnů těchto králů vzbudí Bůh nebeský království, které nebude nikdy zničeno; a to království nebude ponecháno jinému lidu, nýbrž rozdrtí a pohltí všechna tato království, samo však bude stát navěky. Protože jsi viděl, že kámen byl vyťat z hory bez rukou a že rozdrtil železo, měď, hlinu, stříbro i zlato, veliký Bůh oznámil králi, co se stane potom; a ten sen je jistý a jeho výklad spolehlivý. Daniel 2,44.45.

Poselství Půlnočního volání sto čtyřiceti čtyř tisíc je také znázorněno jako pozdní dešť a právě v době pozdního deště Bůh „zřizuje“ království, které představuje Danielův kámen.

„Pozdní déšť přichází na ty, kdo jsou čistí — tehdy jej všichni přijmou jako dříve.“

„Když čtyři andělé pustí, Kristus ustanoví své království. Nikdo nepřijme pozdní déšť kromě těch, kteří činí vše, co mohou. Kristus by nám pomohl. Všichni by mohli být vítězi skrze Boží milost, skrze krev Ježíšovu. Celé nebe se zajímá o toto dílo. Andělé se zajímají.“ Spalding and Magan, 3.

Čtyři větry islámu jsou uvolněny při nedělním zákoně, a poté Kristus ustanoví své království. Děje se to ve dnech duchovních království druhé kapitoly Danielovy. Poslední čtyři duchovní království v Nebúkadnesarově snu byla předobrazena prvními čtyřmi doslovnými královstvími. Doslovný Babylón, Médo-Persie, Řecko a Řím představují duchovní Babylón, Médo-Persii, Řecko a Řím.

Duchovní Babylon je hlavou ze zlata, která v roce 1798 utrpěla smrtelnou ránu, jak to předobrazuje Nebúkadnesarovo dočasné odnětí moci na „sedm časů“. Když trojnásobné spojení draka, šelmy a falešného proroka vytvoří osmé království, které je z těch sedmi, bude se skládat ze všech duchovních království, znázorněných v Nebúkadnesarově soše ve druhé kapitole. Papežství mrtvé i papežství vzkříšené jsou duchovní hlavou ze zlata na počátku i na konci čtyř duchovních království této sochy. Spojené státy jsou jako druhé ze čtyř království znázorněny jako duchovní Médo-Persie. Organizace spojených národů je jako třetí ze čtyř království znázorněna jako duchovní Řecko a společně všechna tvoří trojnásobné spojení draka, šelmy a falešného proroka k ustanovení osmého království, které je z těch sedmi. Papežství je antikrist a usiluje o napodobení Krista. V tomto ohledu je papežství z posledních čtyř duchovních království první i poslední.

Kámen vytesaný z hory se stává královstvím, které naplňuje celou zemi, a je vztyčen jako prapor „ve dnech těchto králů“, neboť všechna duchovní království té sochy jsou v „posledních dnech“ aktivně zastoupena. Vztyčení praporu, jímž je ustanovení Kristova království, nastává tehdy, když jsou uvolněny čtyři větry islámu a při nedělním zákoně je bez míry vylit pozdní déšť.

Kámen vytesaný z hory rozdrtí na kusy všechna duchovní království země, představovaná „železem, mědí, hlinou, stříbrem a zlatem“. Sto čtyřicet čtyři tisíc představuje Krista, jenž je ve Zjevení dvanáct „dítě mužského pohlaví“, jehož narození předobrazovalo zrození sto čtyřiceti čtyř tisíc. „Dítě mužského pohlaví“ má „vládnout nade všemi národy železnou holí“. Tou holí rozdrtí národy.

Vyhlásím ustanovení: Hospodin mi řekl: Ty jsi můj Syn, dnes jsem tě zplodil. Požádej mne, a dám ti národy za dědictví a končiny země za vlastnictví. Rozdrtíš je železnou holí, roztříštíš je jako nádoby hrnčířovu. Žalm 2,7–9.

Syn Boží byl zplozen Otcem. Mnozí se této pravdy chopí a překrucují ji ke své vlastní záhubě. „Zplozen“ znamená zrodit, avšak víme, že nikdy nebyla doba, kdy by Kristus neexistoval.

„Duch pak výslovně praví, že v posledních časech někteří odpadnou od víry, dbajíce na svůdné duchy a učení démonů; mluvící lež v pokrytectví; mající svědomí vypálené cejchem.“ Před posledními projevy díla odpadlictví nastane zmatek ve víře. Nebudou existovat jasné a určité představy o tajemství Božím. Jedna pravda za druhou bude porušena. „A vpravdě veliké jest tajemství pobožnosti: Bůh byl zjeven v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům,

kázán byl pohanům, uvěřeno v něj na světě, vzat vzhůru ve slávě.‘ Mnozí popírají předexistenci Krista, a proto popírají i jeho božství; nepřijímají ho jako osobního Spasitele. To je úplné popření Krista. Byl jednorozeným Synem Božím, který byl od počátku jedno s Otcem. Skrze něho byly stvořeny světy.“ Signs of the Times, 28. května 1894.

Když je Kristus označen jako „zplozený“ Otcem, je tím vyjádřena pravda vztahující se ke Kristu, pravda, která je zničena, je-li násilně vtěsnána do modelu lidského rodičovství. Nemůžeme posuzovat Boha ze své lidské perspektivy. Můžeme Boha posuzovat pouze tak, jak nám On sám předkládá své hodnocení sebe samého.

Ať ničemný opustí svou cestu a nepravý muž své myšlenky; a necht’ se navrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, i k našemu Bohu, neboť hojně odpouští. Neboť mé myšlenky nejsou vašimi myšlenkami, ani vaše cesty nejsou mými cestami, praví Hospodin. Neboť jako nebesa převyšují zemi, tak převyšují mé cesty vaše cesty a mé myšlenky vaše myšlenky. Izaiáš 55,7–9.

Překrucovat slovo „zplozený“, aby se ztotožnilo s představou, že byl čas, kdy Otec porodil Krista, znamená věnovat „pozornost svůdným duchům a učením démonů“. Pro účel našeho nynějšího studia pouze poukazují na to, že žena ze Zjevení dvanácté kapitoly měla porodit „dítě mužského pohlaví“, které má vládnout národům železnou holí. Sto čtyřicet čtyři tisíc budou rovněž vládnout národům železnou holí.

Církev v Thyatiře se vrací, když je při nedělním zákonu uzdravena smrtelná rána papežství. V oné dějinné etapě je Božím lidu dáno zaslíbení, že ti, kdo zvítězí, budou vládnout „národům“ „železnou berlou“.

A tomu, kdo vítězí a až do konce zachovává mé skutky, dám moc nad národy; a bude jim vládnout železnou holí; budou rozbity na střepy jako nádoby hrnčířovy; jako jsem i já přijal od svého Otce. Zjevení 2,26.27.

Boží lid, který se nachází v závěrečném projevu církve v Thyatiře, tvoří sto čtyřicet čtyři tisíc. Žena na počátku porodila Krista a na konci porodí sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří následují Beránka.

A zpívali jakoby píseň novou před trůnem a před čtyřmi bytostmi a starci; a té písni se nemohl naučit nikdo než těch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří byli vykoupeni ze země. To jsou ti, kteří se neposkvřnili s ženami; neboť jsou panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. Zjevení 14,3.4.

Kristus se narodil jako „první“ a těch sto čtyřicet čtyři tisíc následuje Beránka, takže se rodí jako „poslední“. Kristus byl „vzat k Bohu“, právě tak jako oba svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly. Obě její děti vystupují k Otcí.

I porodila syna, mužského potomka, který má pást všechny národy železnou berlou; a její dítě bylo vytrženo k Bohu a k jeho trůnu. Zjevení 2,5.

Kristus jako Hospodin zástupů je také „podílem Jákobovým“ a Izrael je „prutem jeho dědictví“; Izrael je rovněž jeho „bitevní sekýrou“ a jeho „válečnými zbraněmi“, jichž užívá, aby „rozdrtil

národy“.

Jákobův údíl není jako oni; neboť on je Tvůrce všeho a Izrael je žezlo jeho dědictví; Hospodin zástupů je jeho jméno. Ty jsi můj válečný kyj a bojové zbraně; neboť skrze tebe roztříštím národy a skrze tebe zničím království. Jeremjáš 51,19.20.

Kristus i sto čtyřicet čtyři tisíc spolu vládnu národům a rozbíjejí je železným prutem. Kristus je „podíl Jákoba“, ale stejně tak i Jeho lid.

Neboť Hospodinovým podílem je jeho lid, Jákob je údělem jeho dědictví. Deuteronomium 32,9.

Kámen vytesaný z hory, představující Boží církev, je konečným zjevením Jeho církve, která naplňuje zemi Jeho slávou, a jsou použiti jako Boží válečné kladivo, aby udeřili do nohou té sochy a proměnili ta království v „plevy letních humen“. Ta království jsou odváta větrem.

Tehdy bylo železo, hlína, měď, stříbro i zlato zároveň rozdrceno na kusy a stalo se jako plevy z letních humen; vítr je odnesl, takže se pro ně nenašlo žádné místo. A kámen, který udeřil do obrazu, se stal velikou horou a naplnil celou zemi. Daniel 2,35.

Bylo nutné zasadit symboliku ženy do kontextu praporu, který je vztyčen k nebi, neboť dvanáctá kapitola Zjevení určuje počátek války mezi Kristem a satanem, která začala v nebi, a tím zároveň označuje válku v nebi, jež vymezuje závěr velikého sporu mezi Kristem a satanem. Dvanáctá a třináctá kapitola Zjevení znázorňují závěrečnou válku velikého sporu, a činí tak tím, že zobrazují satanovy zástupce a sto čtyřicet čtyři tisíc, jak bojují v nebesích.

V příštím článku přistoupíme k pojednání o válce v nebi v „posledních dnech“, která byla předobrazena válkou v nebi, jež započala na počátku.

A užířel jsem jinou šelmu, vystupující ze země; a měla dva rohy podobné beránčím, ale mluvila jako drak. A vykonává všechnu moc první šelmy před její tváří a působí, aby země i ti, kdo na ní přebývají, se klaněli první šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. A činí veliká znamení, takže i oheň nechává sestupovat z nebe na zem před zraky lidí. A svádí ty, kdo přebývají na zemi, skrze ta znamení, která jí bylo dáno činit před očima šelmy; a říká těm, kdo přebývají na zemi, aby učinili obraz šelmě, která měla ránu od meče, a přece ožila. A bylo jí dáno vdechnout život obrazu šelmy, aby obraz šelmy i mluvil a způsobil, aby byli usmrceni všichni, kdo by se obrazu šelmy neklaněli. A působí, aby všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci, přijali znamení na pravou ruku nebo na svá čela, a aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, kdo nemá to znamení nebo jméno šelmy anebo číslo jejího jména. Zde je moudrost. Kdo má rozum, ať spočítá číslo šelmy; neboť je to číslo člověka, a jeho číslo jest šest set šedesát šest. Zjevení 13,11–18.